

Draga braćo i sestre,

prema gregorijanskom kalendaru ulazimo u treću nedelju Adventa, te u pojačanom osluškivanju Duha u Liturgiji iščekujemo dolazak Gospodnji, njegovo rođenje, njegovo dolazak na Zemlju kojim je ispunio Pismo i utabao put u Božije kraljevstvo.

Njegova kosmička mudrost i božanska percepcija treba da progovori kroz svakoga od nas; potrebno je da razumemo beskonačnu svest Hrista koja se ovaplotila i rodila u Isusu, te da njegova kosmička mudrost i božanska percepcija progovori kroz lično iskustvo svakoga od nas. To je pravo delovanje Hrista u nama po Svetom Duhu. Sjedinjenje sa Hristom izuzetan je put prema Bogospoznaji. Hristos je iščekivano božansko dobro, voda živa koja jedina može ugasiti ljudsku žeđ tela, uma i duše. U Hristu razotkriva nam se bezvremensko otkrivenje poslano od Boga te ga primaju svi koji su otvorena srca.

Draga braćo i sestre, Hristos daje ostvarenje beskonačnog božanskog potencijala svakoj duši, kroz predani odnos i konačno jedinstvo sa Nebskim Ocem – Stvoriteljem svega. Nisu materijalna i intelektualna postignuća ta koja čine nečiji život istinski uspešnim. Pre je to duhovni razvoj osobe, kojeg tada slede uspesi na svim ostalim područjima. Nadahnuti pisci sv. Pisma ukazivali su nam na tu Istinu koja dolazi – na Isusa Hrista – vrhovnu Istinu.

Ostanimo zagledani u tu Istinu, ponizno i usrdno zamolimo Svetoga Duha da nas uvede u ličnu spoznaju te tajne, koja je Istina svih istina i nauka svih nauka.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, sveštenici i leviti upitali su Jovana krstitelja: "Ko si ti"?

To isto pitanje upućuje se danas i nama: "Ko si ti?" Jesi li i ti ona (onaj) – poput sv. Jovana – koja (koji) nagovešta dolazak Gospodnji, dolazak onog koji dolazi? Da li smo mi, svako na svoj način, glasovi koji viču: Poravnajte put Gospodnji!? Ne moramo biti proroci, sveštenici

ili neki drugi službenici da bismo bili takvi glasovi. Svako ko je u sebi iskusio Hrista Isusa, on postaje takav jedan glas, bez obzira na životne okolnosti i na životnu situaciju, bez obzira na njegovu slabost, grešnost i ograničenost.

Gospod dolazi! Dolazi onaj kojem nismo dostojni odrešiti remenje na obući, dolazi u svom rođenju vrlo skoro: pripremimo se, otvorimo svoja srca, razvedrimo se. Budimo glasovi koji viču u pustinji naših gradova, naših sela: o ljubavi Božijoj i milosrđu bez premca...

10.12.2017., broj 103 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

po svom putovanju od radnog pa do grobnog mesta, ljudi se ne razlikuju. Svako jutro ili popodne, ili po noći, ljudi žure na radno mesto. Usput neko nekoga i pozdravi ali uglavnom ne. Dok hodaju u glavi im se vrte razne misli, obaveze, planovi, želje i prohtevi, potrebe: voda, struja, kredit, bolesti, žurba na sastanak, žurba na slobodno parkirno mesto, žurba za hvatanje lifta, trčanje za autobusom, žurba za ko zna već čime, bitno da je žurba koja je prešla već u neurozu... Na sastancima stresovi, međusobna ponižavanja, omalovažavanja, poništavanja – sukobi mišljenja i sudari ega od kojih je svaki zapravo jadan. I sav taj i tome sličan ludi metež traje dok ne stane - smrću.

Iz celog tog meteža moguće je izvući se bar za udisaj svežeg vazduha kako bismo nastavili dalje: dovoljno je pogledati u noćno nebo, taj tajanstveni svet zvezda koji nam govori o nečem mnogo dubljem od naše ljudske žurbe i površnosti. Pogled u noćno nebo, osobito ako je vedro, upućuje nas na razmišljanje o zvezdi koja je obasjavala mesto rođenja Smisla, onog Smisla koji je nasuprot našeg ljudskog besmisla na liniji od radnog mesta do grobnog mesta. Pogled na noćno nebo neka nas blagoslovi Božijim Smislom koji je radikalno ostvaren utelovljenjem Sina Božijeg.

Ovo vreme je vreme u kojem treba da se "iskopčamo" iz ove svetske "psihijatrije" i usmerimo se prema onom večnom miru Božijem koji nadilazi svaki razum (up. Fil 4,7). Ako

smo još sposobni za to da se smirimo, učinimo to. Ako nismo sposobni, zamolimo Gospoda da nas smiri i usmeri prema događaju koji se približava, prema rođenju nestvorenog Sina Božijeg.

Na to neka nas, draga braćo i sestre, usmeri: na duboki mir i smisao koji u Bogu dolazi na ovaj svet – mi nismo sami, sa nama je sam Gospod.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, svi hrišćani su pozvani da nastave misiju Sv. Jovana Krstitelja, svako na svoj način i u svom vremenu. Propovedati krst obraćenja na otpuštenje grehova zadatak je svih nas, bez obzira kojoj hrišćanskoj denominaciji pripadali. Iako smo kršteni, ostaje nam dalje propovedanje i zalaganje za obraćenje na otpuštenje grehova.

Jovan dolazi iz smirenih krajeva gde ne stanuje žurba, hrani se onime što u takvim krajevima nalazi. Iz toga uočavamo simboliku dolaska proroka Božijeg iz prostora mira i sabranosti; time nas Jovan upućuje na Božiji mir i Božiju sabranost, na šta smo kao slike Božije i mi pozvani, jer to je naša izvorna priroda.

Radimo, budimo vredni, zalažimo se, ali pronađimo mesta za smirenost i osveščivanje vlastitog života: gospodarimo mi našim životom a ne događaji i okolnosti. Sve je to moguće uz pomoć Božiju. Osvestimo sebi dolazak Božiji koji se bliži rođenjem Isusovim, pronađimo vreme u danu kada ćemo zahvaliti na tom veličanstvenom događaju Gospodu.

Zamolimo Boga da nam pomogne da shvatimo i s dubokim poštovanjem razmatramo tajne koje nam je darovao, a koje nam nadolaze u narednom prebogatom liturgijskom vremenu.

26.11.2017., broj 102 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

nikada ne smemo smetnuti s uma kako na celokupno naše življenje, pored naših ličnih grešaka i pogrešnih prosudbi, deluje duhovni svet zloće, sile o kojima govori ne samo Sveto pismo već i celokupna istorija čovečanstva. Te sile nas, ukoliko nismo budni, mogu opteretiti, u nekim slučajevima čak i radikalno: "Otreznite se! Bdižite! Protivnik vaš, đavo, kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre" (1 Pt 5, 8).

Stoga je Crkva među sakramentalima, poslušna Gospodnjoj molitvi, već od davnine milosrdno providela da se pobožnim molbama od Boga traži oslobođenje vernika od svih pogibelji, a osobito od zaseda đavola. Na osobit način u Crkvi deluju egzorcisti koji, nasledjujući Hristovu ljubav, ozdravljaju opsednute od Zloga, naređujući u ime Božije zlodusima da odstupe te više ni na koji način ne štete ljudskim bićima. Tokom celokupne istorije spasenja susrećemo anđelska bića, od kojih neki služe božanskom naumu te Crkvi neprestano donose tajanstvenu i snažnu pomoć. Ipak, neki od njih su pali, stoga ih nazivamo satanskima – suprotstavljeni Bogu i njegovoj spasenjskoj volji i delu u Hristu ostvarenom, te pokušavaju i dalje čoveka pridružiti svojoj pobuni protiv Boga.

U Svetim pismima đavo i zlodusi nazivaju se različitim imenima, među kojima neka na neki način označavaju njihovu narav i delovanje. Upravo on, đavo, koji se zove Sotona, stara zmija i zmaj (up. Otk 12, 8 - 9), zavodi sav svet i ratuje s onima koji čuvaju Božije zapovesti i drže Isusovo svedočanstvo (up. Otk 12, 9. 17). Naziva se protivnikom ljudi (up. 1 Pt 5, 8) i čovekubicom od početka (up. Iv 8, 44) jer je po grehu učinio čoveka podložnim smrti. Zbog toga što svojim zasedama izaziva čoveka na neposluh prema Bogu, taj Zli se naziva Napasnikom (up. Mt 4, 3 i 26, 36 - 44), lažljivcem i ocem laži (up. Jv 8, 44), koji deluje lukavo i prevarno, kako svedoči zavođenje praroditelja (up. Post 3, 4. 13), zatim napastvovanje Isusa da se odvrati od poslanja koje je primio od Oca (up. Mt 4, 1 - 11; Mk 1, 13; Lk 4, 1 - 13) i naposletku njegovo prurušavanje u anđela svetlosti (up. 2 Kor 11, 14). Zove se i knezom ovoga sveta (up. Jv 12, 31; 14, 30), onoga naime sveta koji je sav u Zlome (up. 1 Iv 5, 19) i prave Svetlosti ne upozna (up. Jv 1, 9 - 10). Njegova se moć označava kao moć tame (up. Lk 22, 53; Kol 1, 13) jer mrzi Svetlost, koja je Hristos, i vuče ljude u svoje tmine. A oni zlodusi koji zajedno sa đavolom nisu poštovali Božije vrhovništvo (up. Jd 6) odbačeni su (up. 2 Pt 2, 4) i sačinjavaju duhovni svet zloće (up. Ef 6, 12). Stvoreni su kao duhovi ali su sagrešili, stoga se zovu anđelima Satane (up. Mt 25, 41; 2 Kor 12, 7; Otk 12, 7. 9), što može takođe značiti da im je povereno neko poslanje od njihovog zlog poglavice.

Dela svih tih nečistih, nevaljanih, zavodničkih duhova (up. Mt 10, 1; Mk 5, 8; Lk 6, 18; 11, 26; DaP 8, 7; 1 Tim 4, 1; Otk 18, 2) uništila je pobeda Sina Božijeg (up. 1 Jv 3, 8). Iako svu ljudsku istoriju prožima teška borba protiv moći mraka koja će trajati do poslednjega dana, Hristos nas je po svojoj tajni muke i vaskrsnuća istrгнуo iz ropstva đavola i greha, uništavajući delovanje đavola i zloduha od zaraze zla.

A kada razorno i neprijateljsko delovanje đavola i zloduha snalazi osobe, stvari, mesta i na različite načine se pojavljuje, Crkva je, uvek svesna da su "dani zli" (Ef 5,16), molila i moli da se ljudi oslobode od zaseda đavola.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, svakom od nas Bog je dao neke darove (talente). Stvoritelj očekuje od nas da te darove umnožimo za činjenje dobra na ovom svetu: da ostvarimo napredak na različitim područjima. Takvo delovanje mnogih ljudi, u sinergiji, čini dobrobit svima i očituje napredak sveta na dobrobit svih.

Odreći se svojih darova, ne koristiti ih (zakopati talente kao ono što nam je Bog dao – darovao) znači ne uroditi plodom, znači osušiti se kao grana koja više nema smisla, znači narugati se Stvoritelju a još više sebi. Vodeći računa da na pasivnost naših darova utiču mnogostruki uzroci, pri čemu ne smemo nikada zanemariti delovanje duhovnog sveta zloće, kojeg smo spominjali na početku ovog listića, treba da se otrgnemo i budemo ono za šta nas je Bog stvorio: prava slika Božija sa specifičnošću naših darova, na dobrobit svih.

U svakom od nas očituje se Bog po svojoj posebnosti. Nasuprot silama entropije, uprimo truda i volje u pobožanstvljenje ovoga sveta, da tamo gde smo mi bude i očitovanje Božije ljubavi, izgradnje, pravednosti i mira; da budemo živi izraz Božije nevidljivosti – Njegovog milosrđa i ljubavi.

12.11.2017., broj 101 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

postoje neki vođstveni ljudi u većinskoj crkvi ove napaćene zemlje koji nisu zadovoljni našim pisanjem i našim stavovima. Oni ne žele da ih spominjemo i da o njima pišemo, mada oni mogu spominjati sve i o svakome pisati. Svaka pa i najmanja (uvek konstruktivna a nikad destruktivna) kritika njima smeta.

Oni ne žele razmisliti o opravdanosti tih pisanja i tih kritika, već žele da se o njima ne piše. Kakve li se divne želje njihovih umova spuštaju u našu stvarnost! A mi bismo morali na to držati usta zatvorena.

Međutim, naš Gospod reče: "Ako sam krivo rekao, dokaži da je krivo! Ako li pravo, zašto me udaraš?" (Jv 18, 23). Prirodno je, draga braćo i sestre, da čovek drži ruku podignutu iznad glave kad ga neko po njoj udara.

Nedeljno razmišljanje

Ko je mudar a ko lud? Nikada ne zaboravimo na onu Pavlovu: "Nego lude sveta izabra Bog da posrami mudre, i slabe sveta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite sveta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jeste..." (1 Kor 1, 27-28).

Mnogo puta u životu se iznenadimo kada shvatimo da su neke stvari kao naglavačke postavljene, izokrenute naopačke. Za neke za koje smo smatrali da su "veliki" shvatismo da su kao ljudi promašili, da su karikature. Za druge za koje smo smatrali da su "mali" vidismo da su gorostasi, da su ono što i mi trebamo biti.

Istina i predanje Bogu dovešće nas do onog ulja o kojem piše Matej: napunićemo posude uljem i ono neće nestati do dolaska Gospodnjeg, bio taj dolazak naš odlazak k Njemu ili Njegov dolazak k nama (παρουσία).

To je isnita koju treba svedočiti – to je put, njime krenimo: "Zajaši i kreni za istinu, za vernost i pravdu, zapni luk i desnicu svoju proslavi!" (Ps 45, 5).

Draga braćo i sestre,

kada sagledamo parametre ljudskog delovanja u svetu, objektivno je uočljivo da je čovek otuđeni izraz Boga. Nalazimo se u tuđini sve dok smo u ovom svetu, jer je ovaj svet – iako je Božija kreacija – ipak naseljen palim bićima. Ljudska duša, ogrnuta telom, napustiće telo i preseliti se u svoj konačni dom na nebesima, u Bogu.

Na svom proputovanju kroz fizičko postojanje, duša - već od vremena dok je bila u utrobi svoje fizičke majke pa sve dok ne napusti svoj fizički omotač (telo) – nalazi se u tuđini. Nije to bez svog dubokog smisla. Samo u toj tuđini ona (duša) može tražiti Boga i postajati svesna svoje povezanosti sa Njim, izvan koga je sve sama patnja, bol i lutanje. Fizičke oči kroz koje duša posmatra ovaj svet ograničavaju nas do mere da smo gotovo slepi. Čovek vidi samo mali deo spektra čak i u fizičkoj stvarnosti, dok duhovnu tim instrumentom vidi ni ne zahvata.

Budimo uvek svesni svoje najdublje povezanosti sa Bogom – trajno. U toj povezanosti ostaće nam jasan obris puta kojim se vraćamo Bogu, bez obzira kojim putem kroz život smo krenuli. Kada znamo put povratka već je lakše. Jednog ćemo dana, kad već budemo tamo – s druge strane postojanja u milosti Gospodnjoj – shvatiti svu potrebu nelagode i težine koju smo prolazili ovde na zamlji. Još ne možemo sasvim obuhvatiti čemu sve naše boli, svakog čoveka ponaosob.

Ovaj svet, otuđen od Boga, kao mesto teškoća, bola i patnji, ratova i stradanja, pogroma i progona, bolesti i siromaštva, jasno pokazuje da ovde ne stoluje Bog i da ga ne treba ovde tražiti – ovo je mesto vladanja kneza ovoga sveta, kako Gospod naziva Đavola. Tu, kod pozemljara, na ceni je požuda tela i oholost života. Radosni smo i zahvaljujemo Bogu što je Reč telom postala i pokazala nam izlaz - Put, Istinu i Život.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, moramo trajno ostajati budni i trezveni u pogledu našeg života i ponašanja. To ne znači biti u nekom bolesnom grču skrupule, ali znači biti odmeren i u svakom trenutku svestan vlastitog života i nagnuća koja nas usmeruju ka stranputici. Ta i takva nagnuća prevagnula su kod onih koje Isus opisuje, a identične simptome uočavamo i danas u naša vremena.

Svi moramo trajno biti oprezni da se i mi ne nađemo u tim gabaritima te da, pokazujući prstom na druge, zapravo govorimo o samima sebi. Kada shvatimo da sve što u životu imamo jeste privremeno i prolazno, da ima rok trajanja, onda ćemo lakše u toj svetoj duhovnoj poniznosti biti sposobni – uvek uz pomoć milosti – korigovati kako vlastitu nadutost tako i nedoličnost braće i sestara.

Ne žurimo za slavom nego shvatimo da je sva naša slava u Bogu. Naše putovanje prema Bogu i naše konačno sjedinjenje sa Njim u večnosti – to je naša slava i naš ponos. Najviše se približavamo Bogu i postajemo bogoliki upravo onda kada smo poslužitelji, sluge svima. Neka nas Gospod učvrsti u poniznosti i učini sposobnima biti poslužiteljima njegovih stvorenja!

29.10.2017., broj 99 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

jedna od najvećih radosti koju biskup kao duhovni otac doživljava jeste kada rukopolaže nove radnike za Njivu Božiju koja je Crkva Isusa Hrista. Ređenje novih klerika za Crkvu temelj je i garant rasta i napretka, nastavak života koji joj daje Sveti Duh. Bez tih posvećenih radnika sve je beznadežno i gubi smisao i svrhu. Crkva koja nema novih kandidata i novih klerika, osuđena je na propast zato što u njoj nema Svetoga Duha.

Stoga je velika naša radost da je u petak, 27. 10. 2017. godine, naša Ortodoksna starokatolička provincija sv. Kristofora dobila dva đakona i jednog novog sveštenika za Srbiju, te ujedno i jednog kanonika (stavrofora). Milost je Božija odgovorila na njihove

molitve kao i na naše molitve za dobro Crkve. Naime, nadbiskup mons. dr Leonardo Beg u hrišćanskom centru Dobrog Pastira u Osijeku, za đakona je zaredio Aleksandra Gubaša a za prezvitera Iliju Subotića, dok je prezviter Borivoj Subotić primio kanonikat. Takođe, Stefan Jovanović inkardiniran je kao đakon. Činu ređenja prisustvovao je i izabrani pomoćni biskup za Sloveniju mons. dr Ivica Križ.

Velika je naša radost u Gospodu i srce nam je ispunjeno. Proporučujemo ih, draga braćo i sestre, vama u molitvu, da ih se spomenete pred Gospodom koji neka ih jača i blagosilja kako bi njihov trud u Crkvi Božijoj bio plodonosan, na obraćenje grešnika i spasenje duša.

Sećamo se ujedno, s bolom u srcu, našeg preminulog brata u Hristu Isusu, arhimandrita Ilariona, generalnog vikara Srbije, koga je Gospod pozvao k sebi. S osećajem zahvalnosti i poštovanja izražavamo svoju radost što je bio radnik u Svetoj Crkvi, razvijao je i ulagao u njen rast i razvoj. Molimo Gospoda da ga primi među izabrane svoje.

Nedeljno razmišljanje

O dvema zapovestima ljubavi, o kojima visi sav Zakon i Proroci, mnogi danas padaju na ispitu, i ne samo danas. Ljubav prema Gospodu i ljubav prema bližnjem temelj su svega. Radikalan nedostatak ljubavi prema bližnjem ukazuje na radikalan nedostatak ljubavi prema Bogu.

Živimo u vremenima gramzivosti i nedostatka ljubavi, u vremenima redukcije humanosti u kojima ogroman deo dedova i baka, starih i mladih kopa po kontejnerima a preostali strepe za svoju sutrašnjicu: obespravljeni radništvo, socijalni slučajevi, beskućništvo i deložacije, potpuno je devastirano i poniženo dostojanstvo čoveka kao osobe. Svakoga od nas to treba dirnuti i podstaknuti na delotvorno poboljšanje stanja stvari.

Diadoh Foticenski će reći da duša koja ljubi Boga i bližnjega zapravo ne živi zemaljskim životom te, iako je još u telu, daleko je od ovoga sveta, jer je po ljubavi takva duša već na neki način kod Boga. U njenom srcu gori plamena vatra ljubavi. Ognjena čežnja povezuje je sa Bogom. Iz ljubavi prema Bogu za sebe gotovo ništa ne mari.

Molimo Gospoda da razbukta našu ljubav kako bismo bili savršeni poput Oca našeg Nebeskog, kako bismo već sada na zemlji kao zemaljska – putujuća Crkva – bili predokus i predlika one proslavljene Nebeske Crkve!

22.10.2017., broj 98 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

"Bog me postavio na takav položaj s koga mi nije dopušteno pobeći", stoji u Poslanici Diognetu. Šta to znači i kakve su implikacije toga, najbolje se očituje u našem hrišćanskom životu. Mi treba da govorimo o Bogu i Staroj Crkvi onako kako nas uči Pismo i Tradicija, odnosno Objava i negovanje te objave (Tradicija) u Crkvi Staro-sabornoj tj. Staroj-katoličkoj, koja stoji u zajedništvu Svetskog sabora narodnih (staro)katoličkih crkava.

Svedočiti za Boga i Crkvu znači svedočiti za Istinu kroz propovedanje, učenje, pisanje, kroz razne intervjuje i na ostale načine, i sve to nezavisno od našeg broja i veličine. Nailazimo na svakakve nedaće o čemu svedoče razna "saopštenja" i "crkveni listići".

Međutim, to nas ne opterećuje nego nam daje dodatnu snagu: "Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, teskobama poradi Hrista. Jer kad sam slab, onda sam jak" (2 Kor 12,10). Govoriti za izvornu Istinu naša je dužnost i naše poslanje. To je spasonosno i blagosloveno poslanje, poslanje unutrašnjeg spokoja i mira za Crkvu.

Popravljanje Crkve, poput sv. Franje, to je naša misija. U toj misiji dobro su došla braća svih hrišćanskih denominacija koja prepoznaju i žele slediti tu obnovu. Stoga su naša vrata otvorena za svu braću. Ne zaboravimo koliko je hrišćanstvo imalo muka dok nije bilo priznato u Rimskom carstvu (Milanski edikt 313.).

Takav je i put obnove Crkve tj. popravljanja crkve - trnovit (sv. Franja). U toj svetoj upornosti, s pouzdanjem u Boga i uz pomoć Svetoga Duha, prionimo svetom delu.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre,

Nemoguće je da u životu ne naletimo na zle ljude u raznim uniformama ili bez njih: neobraćene a sklone "obraćati". Oni nalaze svrhu svog postojanja i opstajanja u ispitivanju drugih i merenju drugih, ne ispitujući i ne mereći sami sebe. Dok govore o drugima gube vlastitu ličnost. Stoga i osećaju u sebi duboki nemir i nesigurnost, bez obzira na spoljašnji sjaj.

Najgora žabokrečina u kojoj se ljudsko biće može naći nije spoljašnja nemaština, nego žabokrečina vlastitog srca: močvara izdane Istine, mulj izgubljenog smisla često u instituciji koja stalno mantra o smislu. Svaki je besmisao zapravo pakao. Zakoračiti na put besmisla znači postati kontraproduktivan za ono što proklamiraš i o čemu govoriš. Takvi, kao i u Isusovo vreme, i danas traže da "uhvate u reči".

Propalo je jevrejsko sveštenstvo, nestade ga! Ode hram posvećen Jahvi, sruši se i nema ga više. Bez obzira na sav novac i moć koju su imali u društvu: desnica ih Jahvina udari.

Da, i mi smo mogli biti u lepim institucijama i uređenim zgradama, mogli smo i mi s visoka natucati o ovom i onom, samo je trebalo ćutati o Istini, o suštini i smislu, o udaljenosti od istine Pisma i Tradicije, nikako ne spominjati izvore. Ali cena beše previsoka: kad nema smisla tada je i život u bescenju. A život, takav kakav jeste, vrlo brzo prolazi i bliži se svom prestanku. Stoga nema, niti je imalo smisla privremenost zemaljskog života pretpostaviti večnosti. Mnogi to shvataju ali im fali hrabrosti da to i sprovedu – ili im zapravo nedostaje vere?

15.10.2017., broj 97 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

zaista je čudno i neshvatljivo nametanje "crkvenu disciplinu" celibata svim kliričkim

kandidatima, pozivajući se na "tradiciju crkve", i to istu onakvu tradiciju koja pokazuje sasvim drugačije činjenice, počevši naravno od apostola Hristovih od kojih je jedanaestoro njih bilo oženjeno (sv. Jovan bio je tada premlad za ženidbu).

Autoritet sv. Pisma treba nam svima biti na prvom mestu. Činjenica je da Hristos nije išao u neki ondašnji "manastir" (npr. Kumransku zajednicu koja je tada živela slično monasima u celibatu) kako bi izabrao sebi apostole. Ne! On je izabrao za svoje apostole upravo suprotno od toga – oženjene ljude.

I kasnije, o oženjenim papama, patrijarsima, nadbiskupima i biskupima bruje čitavi vekovi Crkve.

One crkve u kojima je rukopoloženje oženjenog sveštenika za biskupa "nekanonska", "nepravoverna", ili čak 'jeretička", upravo su radikalno suprotstavljene i sv. Pismu i Tradiciji, te su takve crkve zapravo jeretičke. Pogledajmo samo neke od primera oženjenih biskupa kroz istoriju:

OŽENJENI BISKUPI TREĆEG VEKA:

npr: +CEREMAN, biskup Nilopolisa, +DEMETRIAN, biskup Antiohije, +DEMETRIUS, patrijarh Aleksandrije, +IRENEJ, biskup Sirmijuma, +MARTIAL, biskup Meride...

OŽENJENI BISKUPI ČETVRTOG VEKA:

npr: +AJAX, biskup Botoluza u Siriji, +ANASTASIUS I, Rimski papa i otac pape Inokentija I, +ANTONIUS, biskup Efesa, +ANTONIUS, biskup Rimskog distrikta, +ARTEMIUS, biskup Auvergne, +ASRUG, biskup Pakravanta u Jermeniji, +CARTERIUS, biskup u Španiji, +EULALIUS, biskup Cezareje u Kapadokiji, +SV.GREGOR, biskup Nysa, +GREGOR stariji, biskup Nazianzea, +GREGOR prosvetitelj, prvi Jermenski Katolikos, +HILARI, biskup Poitiersa u Francuskoj, +KHAT, biskup Pakravanta u Jermeniji, +LEO, biskup u Italiji, +LEONITUS, biskup Tripolija, +MARCELUS, biskup Apameae u Siriji, +MEMORIUS, biskup u južnoj Italiji, +NERSES veliki, Jermenski Katolikos, +PACIAN, biskup Barselone u Španiji, +PELAGIUS, biskup Laodikije, +PHILEAS, biskup Tumiusa u Egiptu, +FILOGONIUS, biskup Antiohije, +RETICIUS, biskup Autuna, +SEVERUS, nadbiskup Ravene, +SPIRIDON, biskup

Trimithusa na Kipru, +SIMPOSIUS, biskup Astorga u Španiji, +URBIKUS, biskup Klermonta, +VERTANES, Jermenski Katolikos, +VICTOR, biskup Veresiuma u Nunidiji,, +IUSIK, Jermenski Katolikos...

OŽENJENI BISKUPI PETOG VEKA:

npr: +AMATOR, biskup Auxere, +APOLINARIS, biskup Klermontski, +AVITIUS, biskup Plaisance, +BONOSUS, biskup Narbone, +CELIDONIUS, biskup Basankona, +DIOGENES, biskup Antiohije, +DOMINUS, biskup Cezareje, +EUKHERUS, biskup Liona, +EVLOGIUS, biskup Burgesa, +EUTOPUS, biskup Orange-a, +FELIX III, Rimski papa, +GERMANUS, biskup Auxere, +GERMANUS, afrički biskup, +HESICIUS, biskup Beča, +IRENAEUS, biskup Tyre, +JULIAN, biskup Eclanum-a, +LUPUS, biskup Troyes-a, +NAMATIUS, biskup Auvergne, +PALADIUS, biskup Burgesa, +PANCRACTIUS, biskup Umbria, +PAULINUS, biskup Nole, +PRINCIPE, biskup Soisons-a, +RURICIJUS, biskup Limogesa, +ISAK veliki, Jermenski Katolikos, +SIMPLICIUS, biskup Burgesa, +SINESIUS od Kirene, biskup Ptolemais, +VOLUSIAN, biskup Toursa...

OŽENJENI BISKUPI ŠESTOG VEKA:

npr: +APOLIONARIS, biskup Auvergene, +ARTEMIJE, biskup Sensa, +ASTIDIJUS, biskup Limogea, +AUTIUS, biskup Beča, +BADEGISIL, biskup LeMansa, +BAUDIN, biskup Toursa, +BLANDUS, biskup Ortona, +CASIUS, biskup Narnije u Persiji, +DESIDERATUS, biskup Verduna, +ENODIUS, biskup Pavica, +EUFORNIUS, biskup Tours-a, +EUSANIUS, biskup Agrigentia na Siciliji, +FIRMINUS, biskup Vivensa, +FRANCILON, biskup Toursa, +GALOMAGUUS, biskup Troyesa, +GENEBAUD, biskup Laona, +GREGORI, biskup Langres-a, +GREGORI, biskup u Španiji, +HORMISDAS, papa Rimski, +LEONTIUS, biskup Bordo, +LUCILUS, biskup Malte, +MOKLOU, biskup Vanesa, +NAMACIJE, biskup Beča, +NONICIUS, biskup Nantesa, +PANTOGATE, biskup Beča, +PASIUS, biskup Fermo, +PAUL, biskup Trois Šatoa, +PRISKUS, biskup Lyona, +SALVIUS, biskup Albija, +VIKTOR, biskup Renesa...

.....

Ne može biti promene u Svetom verovanju tj. bilo kakve promene nasuprot svedočanstava sv. Pisma ne mogu biti ispravne, taman ih doneo i Sabor. Oženjeni klir i episkopat, po

jasnom svedočanstvu neporecivih najvažnijih izvora, izbor je Isusa Hrista. Oni koji to odbacuju stvorili su sebi "novu veru", drugačiju veru, drugačiju religiju – onu koja se ne bazira na Hristu Isusu nego na ljudskim izmišljotinama.

Istinska Stara vera crkve, bazirana na istini sv. Pisma i Tradicije (kako smo videli na primerima oženjenih biskupa), oženjene đakone, sveštenike i biskupe posmatra kao izraz autentične crkvene prakse, dajući takođe podršku i onima koji žele živeti monaškim celebatarnim životom. Stara crkva takođe prepoznaje podelu đakonata ženama, ali ne kao prelaz prema sveštenstvu, nego kao stalni red đakonise ustanovljen za žene koje pomažu u crkvi, oko sirotinje i ostalih potreba crkve, kako nam to nedvosmisleno spominje sv. Pismo.

Istinsku Staru Crkvu Hristovu čini:

- potpuno prihvatanje svedočanstva sv. Pisma i jasne Tradicije Crkve;
- nepromenjeni Simvol vere (carigradsko-nikejsko verovanje);
- prvih sedam ekumenskih koncila nerazdeljene Crkve prvog milenijuma;
- ispravna apostolska sukcesija;
- ređenje oženjenih muškaraca za prezvitere i biskupe (nasuprot rimokatoličkoj praksi koja to onemogućava i pravoslavnoj koja to onemogućava za episkopske hirotonije);
- prava prisutnost Hrista u Presvetoj Evharistiji;
- neprihvatljivost blagosiljanja istopolnih parova (nasuprot Utrehtskoj uniji i njoj sličnim zajednicama);
- neprihvatljivost podeljivanja prezviterata i episkopata ženama;
- neprihvatljivost kleronacionalizma (nasuprot onih koji identificikuju versku denominaciju s narodom i temeljem države);
- neprihvatljivost klerikalizma (nasuprot onih koji su teologiju pretvorili u klerologiju).

Nedeljno razmišljanje

Hristos Gospod očigledno se u svojoj objavi fokusirao osobito na sveštenečke poglavare i starešine narodne. Na predstavnike institucija, odnosno na "so koja je obljutavila". Oni –

sveštencički glavari i starešine narodne – izgubili su smisao i svrhu svoga postojanja u društvu: sa zatvorenim očima i ušima duha, nisu bili sposobni primiti i prihvatiti Reč Božiju, onu istu, na koju su se pozivali i u ime koje su sudili, a pozivaju se i danas, te sude i danas.

Bog im je postao sredstvo održavanja njihovih položaja i ugleda, a suštinski činili su i čine stvari suprotne volji Božijoj i ljude pogrešno uče. Kao posledica svega toga, nisu bili sposobni prepoznati u Isusu iz Nazareta Mesiju koji je došao! To je bio razlog zašto ih Isus stalno spominje i opominje. Povucimo paralelu s našim vremenima.

Pogledajmo sv. Pismo i Tradiciju koju smo navodili na početku ovog listića, a koja se u ovom slučaju tiče oženjenih biskupa itd. Ne odnosi li se stoga Hristova objava i na današnje "glavare sveštencičke i starešine narodne?" Nadavno da se odnosi, jer su se radikalno udaljili od svega onoga što je On govorio i što je Stara Crkva čuvala, te čuva i dalje.

Pored jasnog svedočanstva sv. Pisma i Tradicije, istrajati na pogrešnim osnovama znači okoreti u grehu: "Kada kralj uđe pogledati goste, spazi onde čoveka koji ne beše odeven u svadbeno ruho. Kaže mu: 'Prijatelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?' A on zanemi. Tada kralj reče poslužiteljima: 'Svežite mu ruke i noge i bacite ga napolje u tamu, onde će biti plač i škrgut zuba.' Zaista, mnogo je zvanih, ali malo je izabranih" (Mt 22, 11-14).

08.10.2017., broj 96 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

uvek je potrebno davati ponizno poštovanje svim uzvišenim svetiteljima Božijim. Oni mogu ispuniti želje svih živih bića i puni su samilosti prema palim dušama. Čak i onima koji su rođeni u najdubljoj tami neznanja, milost Božija dolazi posredstvom svetitelja - tih osobitih duhovnih učitelja koji nam otvaraju oči buktinjom znanja. Stoga im odajemo naše ponizno poštovanje. Oni nas upućuju prema Bogu, koji je prijatelj nesrećnih i izvor stvorenog sveta.

Oni su kontemplativno-meditativnom introspektivnom molitvom ovladavali umom i čulima

te se usredsredili na Svetoga Duha koji je prisutan u srcu svakog čoveka. Taj proces dostigao je vrhunac u njihovoj unutrašnjoj iluminaciji kao jasnoj povezanosti sa Svevišnjim, rezultat čega je njihova potpuna svesnost Svevišnjega.

Tada su bili u mogućnosti da sasvim shvate, kao oni koji su se probudili u budnom stanju, da je Bog Vrhovna Istina, vrhovni uzrok i održavatelj svega, i materijalnog i duhovnog. Napredne duše predaju mu se s ljubavlju, dok bezbožne duše usmeravaju svoju pažnju na druge predmete obožavanja.

Nedeljno razmišljanje

Gospod svojom mudročću često ukazuje na bahatost i unutrašnju neobraćenost poglavara sveštenečkih i glavešina narodnih. Pritom, ti poglavari i glavešine sami sebe osuđuju jasno odgovorivši na Isusov upit. Isus ih upućuje u centar njihovog zločina, zločina njihovih očeva kroz istoriju; onih koji su ubijali i progonili svetitelje Božije – proroke, poslanike.

Nikada ne zaboravimo, da promašiti u onom glavnom znači promašiti u svemu. Ne vredi čoveku uspeh u svetu i životu ako je promašio Boga. Ne dopustimo, draga braćo i sestre, da nam se to dogodi. Prihvatimo uputstva i sugestije u Bogu utemeljenih svetih ljudi, prihvatimo svedočanstva Hrista Gospoda, ne oglašujmo se na nadahnuća Svetoga Duha.

Tada ćemo i mi biti sposobni da shvatimo da li smo krenuli pogrešnim putem, te se vratiti na put Božiji. To je onaj put koji slavi Boga i pomaže njegovim stvorenjima da priđu bliže Bogu. Naša je dužnost da budemo apostoli koji će svako stvorenje vraćati nazad: vratiti ih kući – Bogu.

24.09.2017., broj 95 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kada sagledavamo život, stvarnost oko sebe, prečesto to činimo ofrlje, po automatizmu.

Čovek je naučen da ustane, krene u svoje dnevne obaveze, uveče da ide da spava. I tako se ređaju dani, meseci i godine, decenije i jedan čitav ljudski život. Retko ko zastane da bi u čuđenju, poput posmatrača, posmatrao vlastiti život i događaje u njemu. Da bi sagledavao tu misteriju koja se pre svega tiče njega samoga, kao stvorenja datog u postojanje i pozvanog u život, te u daljnjoj liniji i svih ostalih organskih i neorganskih stvorenja oko njega.

Treba da zastanemo u danu, to je smisao duhovnog života; ući u struju Svetoga Duha čiji glas titra kroz sve stvoreno. Osetiti kosmos i kroz kosmos večnost, a u večnosti jedno "Biće" koje to i nije jer je Stvoritelj svih bića, koji je nešto radikalno drugačije i veće od bića, te koji je u isto vreme opet barem biće, jer je kreator svih bića. Koji je čista ljubav i milosrđe, s večno ispruženom rukom prema nama.

Teško je ljudima koji ne osećaju Njegove titraje kroz dan, Njegovu blizinu i ljubav, Njegovu zaštitu i duboku poruku da će sve biti u redu sa nama, s našim životima, da će On sve na kraju izvesti na dobro.

Snaga svih tih dubokih osećanja sasvim se prikazuje istinitom u Hristu Isusu, Emanuelu, Bogu sa nama, našem bratu i Gospodinu, kojeg sledimo iz dana u dan, kako znamo i umemo. Predajmo mu i ovaj dan, i ovu nedelju, mesec, godinu i život.

Predajmo mu večnost. Samo tako zadobićemo sebe i biti ono što u suštini jesmo: slika Božija – odsjaj slave Očeve – po Hristu, sa Hristom i u Hristu.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, svi koji rade za Carstvo Božije dobiće istu platu, a to je ulaz u Carstvo. Oni koji su od početka života uvek radili i trudili se približiti Gospoda ljudima, jednako kao i oni koji su se obratili u poodmakloj dobi, te isto počeli Gospoda približavati ljudima – i jedni i drugi dobiće jednaku platu, a to je ulaz u Carstvo Očeve. Nije li to zapravo najlepša plata koju svako može dobiti? Ima li mesta bilo kakvoj ljubomori zato što i tvoj brat ide u mesto svetlosti i ljubavi?

Nama je da radimo za spasenje svih ljudi, kako bi što veći broj ušao u Carstvo Očeva. Svaki obraćenik u nama budi istinsku radost: istinski privrženik Gospoda Boga doživljava radost za svaku obraćenu dušu, i žali za svakom neobraćenom.

Daj, Gospode, da se okorela duša obrati barem pred samu smrt, te uđe u Carstvo Tvoje – time je naša radost uzveličana, jer volja je Očeva da svi dođu k Njemu, da se vrate kući, Bogu!

Nama predstoji da vršimo volju Oca našega, po uzoru na jedinog nam Hrista Isusa. U toj nameri i stavu, neka nas podrži Sveti Duh, i ojača da shvatimo dubinu i visinu zauzetosti za rad u Njivi Božijoj koja je Crkva Hrista Isusa.

17.09.2017., broj 94 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre, malobrojni su crkveni službenici koji služe uistinu iz vere i predanja. Poražavajuća je činjenica, vidljiva osobito u brojčano većinskim crkvama, koliki broj crkvenih službenika uopšte ne mari i ne veruje u ono što se podučava, propoveda, preporučuje.

Nezainteresovanost, bezdušnost, nedostatak inicijative, nadutost itd. izraz su ili nepostojanja ili gubitka temeljne opcije (optio fundamentalis) vere u Hrista i Crkvu. Aktivirati se u crkvi samo zbog novca (plata) jasno pokazuje "službenika" bez vere, odnosno, interesnu stranku. Takvi su već po sebi nepodobni za službu u Crkvi.

So zemlje, bez obzira na malobrojnost, karakteriše sveštenstvo uistinu predano službi kroz veru. Ali ne veru kao slepo predanje nekom nazovi autoritetu – to bi bilo glupo, nego veru kao iskustvo Boga: Boga osećati u duši, u srcu, Bogom biti zahvaćen i ispunjen – to je vera na kojoj Hristos gradi Crkvu svoju. Takvu veru vrata paklena ne mogu nadvladati.

A veru onih "službenika" koji "veruju" zbog plate i koristi, odavno je nadvladao pakao. Hristos će podići crkvu od dna, i postaviti je na noge, kod onih koji su protočni za Svetoga Duha, koji Svetoga Duha ne zaustavljaju svojim egom, "dubokim mislima" i sličnim

egocentričnim naklapanjima.

Religijska institucija, bez obzira na brojčanost masa, može biti kao kula od karata i srušiti se sama od sebe jer nema temelja (nema vere). Uostalom kroz istoriju su se srušili mnogi versko-politički sistemi.

Ne zaboravimo da je Bog 70-e godine po Hristu srušio i "svoj" Hram u Jerusalimu koji se kleo na Boga i veru, upravo zato jer u njemu više nije bilo ni Boga ni vere.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, proces ljudskog obraćenja pedagoški je proces: "Pogreši li tvoj brat, idi i ukori ga nasamo." Neki ljudi kroz taj proces prolaze brže, drugi sporije. Mnogi će u životu napraviti puno grešaka ali se ipak neće obratiti jer ne razumeju svoj položaj u kosmosu, ne shvataju suštinu, smisao i svrhu života na zemlji: nedostaje im uvid u temelj, a to je povratak Bogu.

Svi činimo poneke greške, ali bitno je da ne činimo krupne greške, odnosno, da ih ne ponavljamo. U ovom kontekstu vrlo je bitna savest, odnosno ispit savesti.

Ispit savesti događa se kroz dan spontano, ukoliko je čovek povezan sa Bogom kroz molitvu. Nemoguće je da se čovek moli a da ne dođe do ispita savesti. Ako se to spontano ispitivanje savesti ne dogodi u istom danu, ono će se zasigurno roditi u narednim danima. Naime, povezanost sa Bogom uzrokuje prisutnost Svetoga Duha u čoveku: Bog kuca na vrata ljudskog srca. Crkva, kao zajednica vernika pomaže nam u tom pedagoškom procesu unutrašnjeg odrastanja a koje se temelji na savesti (unutrašnjem svedoku).

Naša savest mora uvek biti kalibrisana Svetim Duhom – tek tada je to ispravna savest. Neke savesti su bolesne, iskrivljene, skrupulozne, devijantne... to su one savesti koje imaju krivu sliku Boga, a to znači da uopšte nisu povezane sa Bogom, iako su one uverene da jesu, kao što su mnogi psihički bolesnici uvereni da su zdravi. Samo ona savest koja počiva u ozračju Božije prisutnosti, čista je i zdrava te služi svojoj svrsi: rastu čoveka u Bogu – povratku Bogu.

03.09.2017., broj 93 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Isus je unapred znao da će se morati suočiti s tajnom zla. Mnogo puta on se izvukao iz ralja grešničkih koje su ga već htele i ranije skratiti za glavu.

Došao je, međutim, čas kada je znao da je potrebno suočiti se sa zlom licem u lice. To suočenje je bilo duhovnih razmera, običnom oku nevidljivo. Odigrao se konačni boj između Boga i đavola, boj vidljiv samo anđeoskim svetovima. U tom boju je Bog bio slab a đavo jak, Bog je bio sveden na ljudskost u čoveku Isusu, a đavo je bio u moći i sili u zlu celokupnog konteksta.

Sve se svodilo na izazivanje samog Boga, na pokušaj da se Bog naljuti, da reaguje: da poruši, da pobije tlačitelje, da uvede silom svoju božansku pravdu. Time bi sav govor o Božijem milosrđu i praštanju bio potučen i đavo bi, na neki način, odneo pobjedu: zlo bi pobedilo. Ali Bog se pokazao onime što suštinski jeste: Bog je ljubav.

Stoga i reče na kraju: Oče, oprosti im jer ne znaju šta čine. Na krstu se nasuprot želji đavola odigrava misterija Božijeg milosrđa: pre svoje smrti Isus oprašta ljudima, oprašta zarobljeniku na krstu... Time je Božije suočenje u slabosti, s misterijem zla u jakosti na zemlji, odnelo pobjedu – ljubav i milosrđe su pobedili.

Data je nova šansa ljudskom rodu u Hristovoj otkupiteljskoj žrtvi na Krstu. Treba da iskoristimo tu šansu, jer Božansko milosrđe ima svojih granica koje sežu do naše indiferentnosti, naše nezainteresovanosti i naše nezahvalnosti. Sudbina je naša tada ne više u Božanskim nego u našim rukama, a ako je tako – ne piše nam se dobro.

Prihvatimo i cenimo Božije milosrđe pokazano na krstu – taj neverovatni i neponovljivi znak Božije ljubavi prema čoveku!

Nedeljno razmišljanje

Vera da je Isus Mesija - Hristos Sin Božiji – jeste stena na kojoj se gradi Crkva (Mt 16, 13-20); Hristos gradi Crkvu svoju na toj veri a ne na nekoj osobi - gradi Crkvu na samom sebi (veri u njega – Isusa) a ne na nekom drugom (Petru).

Sasvim je van zdrave pameti da Hristos gradi Crkvu na nekom drugom osim na sebi samome. Vera (svih apostola, a ne samo Petra) da Isus jeste Hristos preduslov je rasta Crkve.

Tu veru Isus je između ostalog zahtevao i za druge stvari, pri izlečenjima itd, a da je to zaista tako, potvrđuje jedna druga Hristova priča koja kaže:

"Što me zovete 'Gospode, Gospode!', a ne činite šta zapovedam? Ko god dolazi k meni te sluša moje reči i vrši ih, pokazaću vam kome je sličan: sličan je čoveku koji gradi kuću pa iskupa u dubinu i POSTAVI TEMELJ NA KAMEN (STENU). A kad bude poplava, nahrupi bujica na tu kuću, ali je ne može uzdrmati jer je dobro sagrađena. A koji čuje i ne izvrši, sličan je čoveku koji sagrađi kuću na tlu bez temelja; nahrupi na nju bujica i umah se sruši te bude od te kuće razvalina velika (Lk 6,46-49).

27.08.2017., broj 92 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Drugi vatikanski sabor, govoreći u dogmatskoj konstituciji "Lumen Gentium" pod brojem 6. o pralikovima Crkve, dobro navodi kako je Crkva Božija ovčinjak, kojem su jedina i nužna vrata Hristos (Jv 10,1-10). Ona je i stado, o kojem je sam Bog unapred rekao da će mu biti pastir (upor. Is 40, 11; Jez 34, 11 i dr.) i čije ovce, iako njima upravljaju ljudski pastiri, neprekidno vodi i hrani sam Hristos, dobri Pastir i Knez pastira (up. Jv 10, 11; 1 Petr 5, 4), koji je svoj život dao za ovce (Jv 10, 11-16). Crkva je Božija njiva (1 Kor 3, 9).

Na toj njivi raste stara maslina, kojoj su sveti koren bili patrijarsi i u kojoj se dogodilo i dogodiće se pomirenje Jevreja i pogana (Rim 11, 13-26). Ona je posađena od strane nebeskog Vinogradara kao odabrani vinograd (Mt 21, 33-43 par.; usp. Iz 5 1 i d.). Prava loza je Hristos, koji daje život i plodnost mladima, tj. nama, koji po Crkvi ostajemo u njemu i bez koga ništa ne možemo činiti (Jv 15, 1-5). Češće se Crkva naziva kamenom i gradnjom Božijom (1 Kor 3, 9). Sam Gospod je uporedio sebe s kamenom koji su odbacili graditelji, ali koji je postao ugaoni kamen (Mt 24, 42 par.; usp. DAp 4, 11; 1 Petr 2, 7; Ps 117, 22).

Na ovom temelju je od Apostola sagrađena Crkva (usp. 1 Kor 3, 11) i od njega prima čvrstoću i koheziju. To zdanje se naziva raznim nazivima: kućom Božijom (1 Tim 3, 14), u kojoj stanuje Božija porodica, stan Božiji u Duhu (Ef 2, 19, 22), Božiji šator među ljudima (Otkr 21, 3), a osobito sveti hram, koji sveti Oci uzvisuju kad je prikazan u svetištima od kamena, i u liturgiji se s pravom upoređuje sa svetim Gradom, s novim Jerusalimom.

Jer se na ovoj zemlji u nju ugrađujemo kao živo kamenje (1 Petr 2, 5). Taj sveti grad posmatra Jovan kako pri konačnoj obnovi sveta silazi s neba od Boga pripremljen, kao zaručnica koja se uresila za svoga muža (Otkr 21, 1 i sl.)...

Nedeljno razmišljanje

Čitanje Svetog Jevanđelja po Mateju

U vreme ono: poče Isus kazivati učenicima svojim da njemu valja ići u Jerusalim, i mnogo postradati od starešina i prvosveštenika i književnika, i ubijen biti, i treći dan da će ustati. I uzevši ga Petar poče ga odvrćati govoreći: Bože sačuvaj, Gospode; to neće biti od tebe! A on okrenuvši se reče Petru: Idi od mene satano! Sablazan si mi, jer ne misliš što je Božije nego što je ljudsko.

Tada Isus reče učenicima svojim: Ako hoće ko za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide.

Jer ko hoće život svoj da sačuva, izgubiće ga; a ako ko izgubi život svoj mene radi, naći će ga.

Jer kakva je korist čoveku ako sav svet zadobije, a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovek za dušu svoju? Jer će doći Sin Čovečiji u slavi Oca svojega s anđelima svojim, i tada će

uzvratiti svakome po delima njegovim.

Zaista vam kažem: Ima nekih među ovima što stoje ovde koji neće okusiti smrt dok ne vide Sina Čovečijega gde dolazi u Carstvu svome."

Reč je Gospodnja.

13.08.2017., broj 91 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

čovek je Hram Svetoga Duha – Hram Božiji: "Ne znate li? Hram ste Božiji i Duh Božiji prebiva u vama (1 Kor 3 ,16). Ali šta to zapravo znači? To znači da upravo čovek koji se nalazi u telu kao utelovljena duša, kroz telo može stupiti u kontakt s Bogom na sasvim savršen način.

Introspekcija kao unutrašnja meditacija-kontemplacija ono je o čemu govore mnogi hrišćanski svetitelji, između ostalih sv. Augustin: Boga ćeš pronaći u sebi – ne izvan sebe. Upravo to je na liniji Svetoga pisma: "Kraljevstvo je Božije među vama / unutra u vama" (Lk 17 21). Telo je, dakle, poseban i povlašćen medijum putem kojeg duša može doživeti Boga i Boga gledati, upravo zato jer je u središtu čoveka (Hrama Božijeg) jezgro i svetište gde je prisutan sam Bog:

"U dubini savesti čovek otkriva zakon koji on sam sebi ne daje ali kojem se mora pokoravati. Taj glas, što ga uvek poziva da ljubi dobro a izbegava zlo, kad zatreba, jasno odzvanja u intimnosti našeg srca: čini ovo, a izbegavaj ono. Čovek, naime, ima u srcu zakon što mu ga je Bog upisao. U pokoravanju tom zakonu jeste čovekovo dostojanstvo, i po tom zakonu će mu se suditi. Savest je najskrovitije jezgro i svetište čoveka gde je on SAM SA BOGOM, ČIJI GLAS ODZVANJA U NJEGOVOJ UNUTRAŠNOSTI. (Gaudium et spes, 16).

Ulazak u unutrašnje sfere svoga bića i prijateljevanje sa Bogom koji odzvanja u našoj unutrašnjosti, znači povratak Bogu od kojeg je čovek otpao. Introspektivna molitvena meditacija-kontemplacija vraća čoveka samom sebi, odnosno, vraća ga Bogu. Na takvu introspekciju poziva nas Milost, i takva introspekcija jeste Milost. Premnogi svetitelji

hrišćanstva svedoče nam upravo to. Izvan sebe susrećemo dela Božija, u sebi susrećemo Boga licem u lice.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, Hristos Gospod pokazuje nam Kraljevstvo Božije u sili i moći takođe preko svojih čudesa, od kojih je jedno i hodanje po moru. Znajući kako je filozofsko i etičko znanje nedovoljno da probudi čoveka iz njegovog bolnog sna odvojene egzistencije od Boga: "Probudi se, ti što spavaš, ustani od mrtvih i zasvetliće ti Hristos" (Ef 3, 14) sv. Matej nam pokazuje Hristovu povezanost sa Bogom – povezanost njegove egzistencije sa Svemogućim.

Kroz tu povezanost i po toj povezanosti Hristos je sasvim prirodno savladavao prirodne zakone. Istinska duboka povezanost sa Bogom automatizmom dovodi do gospodarenja nad svojim telom čineći ga, po volji, beskrajno lakim, odnosno onoliko lakim koliko je bilo potrebno da Hristos hoda po vodi.

Ne čudi nas Petrova vezanost uz materiju; Petar je tada bio tek učenik koji je napredovao da bi na dan Pedesetnice bio sasvim osposobljen: od dana Pedesetnice i Petar i ostali apostoli zasigurno su mogli hodati po vodi te činiti ostala čudesa. Iako čudesa nisu suština Božije objave, ona su ipak propratni elementi prisutnosti Božijeg veličanstva.

30.07.2017., broj 90 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ponekad je u životu potrebno uzeti "stvari u svoje ruke", naprosto doneti odluku koja u datom kontekstu najverovatnije i nije laka ali je duboko smislena i – dugoročno gledano – jedina opravdana. Donošenje takvih odluka za sobom neretko povlači prekidanje sa dosadašnjim krugom "prijatelja" pri čemu se jasno očituje da to onda nisu nikada ni bili nikakvi prijatelji, nego interesno povezani pojedinci: interesna skupina, interesni čopor.

Doneti takvu odluku mnogi nisu kadri, jer nju nije lako doneti. Ona svakako ne pristoji kukavicama, već traži određeno viteštvo, plemenitost duha, čvrstinu kao krepost, i to onu i onakvu čvrstinu koja je, provučena kroz krepost razboritosti, poprimila argumentovanu strukturu samorealizacije jednog bića – onoga koji odluku donosi, pri čemu je povezanost sa Svetim Duhom bila samorazumljiva.

Interesna skupina, odnosno, interesni čopor, u principu nikada neće biti sposobna doneti jednu ovakvu odluku jer ih njihova slabost neplemenitosti duha u tome sprečava; stoga oni ostaju večni "poslušnici" iz koristoljublja a ne uverenosti, koji u takvoj mučnoj poslušnosti čekaju neku svoju neodređenu priliku koja bi im život ostvarila u višem karijernom nivou. Frustracije i kompleksi razvijaju im se iz godine u godinu, kako vreme sve više odmiče i sve više curi poput peska kroz prsta: 10 godina, 20 godina 35, godina... Frustracija se utemeljuje u naviku i srasta sa njihovom ličnošću.

Tako se postaje neobraćeni farisej – to je, draga braćo i sestre, transformacija potencijalno uspešne ličnosti u propali egocentrizam.

Nedeljno razmišljanje

Isus različitim primerima apeluje na ostvarenost ljudskog bića, svakoga od nas pojedinačno. Temelj ljudske ostvarenosti, završenosti, zaokruženosti itd. jeste zajedništvo s Bogom. Kada se to ostvari, tada je čovek ostvaren. Prihvatanje Kraljevstva nebeskog znači upućivanje ka vrhu realne stvarnosti Božijeg sveta i zakonitosti koje u njemu vladaju: ljubav, mir, pravednost.

Graditi Kraljevstvo nebesko na zemlji znači već svojim životom uticati na rast ljubavi u svetu, na rast mira i na rast pravednosti. Što više nastojimo na takav način delovati - to ćemo vremenom sve više osetiti prisutnost jedne uzvišene, nestvorene stvarnosti koja nas sve više zahvata te nam daje novi način shvatanja kako nas samih, tako i naših bližnjih, sveta i kosmosa.

"Prodati sve što čovek ima kako bi kupio njivu" koja simbolički predstavlja Kraljevstvo

Božije znači tom Kraljevstvu dati i davati celoživotnu prednost u odnosu na sve drugo: to je primarno, ostalo je sekundarno. Naša povezanost sa Bogom neka bude svakodnevna, prvenstveno u miru i tišini naše sobe, a onda i javno.

Hristos Isus neka nam pomogne u tome da pronađemo Kraljevstvo i da to pronađeno više nikada ne napuštamo. Napustiti to uzvišeno Kraljevstvo znači promašenost na osnovnom nivou – to znači plač i škrgut zuba u konačnom posmatranju vlastite nedovršenosti. Bog nas sačuvao od večne manjkavosti! Amin.

23.07.2017., broj 89 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kako se na nasledstvo sv. Petra mogu pozivati oni koji danas ne bi primili sv. Petra ni za sveštenečkog kandidata, s obzirom da je kod njih uslov svetog reda celibat? S obzirom da je sv. Petar bio oženjen čovek, njemu bi rekli: "Žao nam je ali po našim svetim kanonima Vi dragi gospodine ne možete biti kandidat naše svete crkve za sveti red, mada smo mi, znate, vaši naslednici." Šta više dodati na takav jedan paradoks? Povrh svega toga, treba opet objašnjavati šta znači sagraditi Crkvu na steni, odnosno ono što oni svojataju kao nasledstvo sv. Petra:

"A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stena, i na toj steni sagradit ću crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati" (Mt 16,18) ne odnosi se na Petra kao osobu nego na Petrovu veru da je Isus Sin Božiji, Mesija - Hristos. Kontekst takvog odgovora Petru je prethodni Isusov upit: "A vi, šta vi kažete, ko sam ja?" (Mt 16,15) pri čemu Petar u svom odgovoru izražava veru da je on (Isus) Mesija – Hristos: "Ti si Hristos-Pomazanik, Sin Boga živoga" (Mt 16,16).

Prema tome, VERA da je Isus Mesija - Hristos Sin Božiji – JE STENA na kojoj se gradi Crkva; Hristos gradi Crkvu svoju na toj veri a ne na nekoj osobi - gradi Crkvu na samom sebi (veri u Njega) a ne na nekom drugom (Petru). Sasvim je van zdrave pameti da Hristos gradi Crkvu na nekom drugom osim na sebi samome. Vera (svih apostola a ne samo Petra) da Isus jeste Hristos, preduslov je rasta Crkve. Tu veru Isus je između ostalog zahtevao i za druge stvari,

pri izlečenjima itd. Da je to tako nedvosmisleno potvrđuje jedna druga Hristova priča, koja kaže:

"Što me zovete 'Gospodine, Gospodine!', a ne činite što zapovedam? Ko god dolazi k meni te sluša moje reči i vrši ih, pokazaću vam kome je sličan: sličan je čoveku koji gradi kuću pa iskopa u dubinu i POSTAVI TEMELJ NA KAMEN (STENU). A kad bude poplava, nahrupi bujica na tu kuću, ali je ne može uzdrmati jer je dobro sagrađena. A koji čuje i ne izvrši, sličan je čoveku koji sagrađi kuću na tlu bez temelja; nahrupi na nju bujica i odmah se sruši te bude od te kuće razvalina velika" (Lk 6,46-49).

Ako vjerujemo u Hrista Isusa, mi smo Stena za rast Crkve. Prisvajanje toga od strane jedne Crkve izraz je krajnje bahatosti, nadutosti i oholosti.

Takođe, pokazuje se da se kao naslednici sv. Petra navode Lino (67-76), Anaklet (76-88), Klement 1. (88-97) i sve to u vreme dok je živ poslednji od apostola, sv. Jovan. Zar ovi mogu biti veći od apostola Jovana koji je umro zatočen na ostrvu Patmosu oko 100. godine? Zar su oni tada bili veći autoritet od samog Hristovog apostola, svetitelja, pisca Jevanđelja, pisca Prve, Druge i Treće poslanice te pisca Apokalipse? Odgovor na ovo pitanje valjda je toliko jasan da mu ne treba objašnjenja.

Nedeljno razmišljanje

Jvanđelje nam govori nam o Kraljevstvu Božjem na različite načine. Ali taj govor je uvek takav da se ukazuje na Kraljevstvo Nebesko ne kao na nešto vredno, nego kao na nešto najvrednije, kao na ono presudno za ostvarenje naše osobnosti, za zaokruženost naše egzistencije. Isus o tom Kraljevstvu govori na mnogo slikovitih načina, ne bi li nas usmerio na razumevanje presudnosti: naš dolazak tamo znači naš povratak Ocu, naš povratak u Raj za kojim čeznemo od pamtiveka. Uz to, usmereni smo na ozbiljnost situacije, odnosno, mogućnost promašaja.

Kraljevstvo Božije je mesto izmirenosti s Bogom i ljudima i mesto zajedničararenja s Bogom i Njegovim bićima, u Raj stoga ne mogu ući neobraćenici. Tu je uprisutnjen opšti poziv čovečanstvu na obraćenje, jer obraćenje je preduslov spasenja, obraćenje/spasenje je

zapravo povezani proces.

"Plač i škrgut zuba" u krajnjoj instanci govore nam o našoj nedovršenosti, a biti trajno nedovršen, egzistirati kao "nedovršina" jeste prokletstvo. Ostvarimo svrhu svojeg postojanja, a ona se sastoji u ostvarenju sreće koja je samo i jedino u povezanosti sa Bogom, u zajedničarenju sa Njim. Biti sa Bogom znači biti u Raju. Neka nam Sveti Duh otvori "uši i oči", kako bismo uistinu čuli dušom ono što Duh govori. Amin.

16.07.2017., broj 88 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

da nema onih koji "buče i govore" unutar crkvenih institucija, promena na bolje ne bi se dogodila. Po onim kliricima koji trajno ćute unutar takvih institucija, ništa se ne bi promenilo: ostala bi trulež u kojoj oni – poput moljaca – uživaju. Samo ljudi proročkih nadahnuća sposobni su menjati stvari, uprkos tome što time možda rizikuju vlastitu karijeru u toj truleži. Ali oni su odvažni jer ih ne zanima karijera moljca, njima je stalo do Reči Božije.

Stoga poput proroka Starog zaveta grme, dok ovi crkveni moljci zatvaraju svoje uši, i uživaju u truleži. Oni su neobraćeni službenici koji čuvaju svoj položaj. Zbog takvih, kada se namnože, umesto reforme nastaje reformacija jer oni ne žele reformu, njima se dopada ovako, oni su svoje položaje utvrdili i svako talasanje im ugrožava opstanak.

I kada dođe do određene reformacije, tada je pokušavaju svim sredstvima ugušiti a inicijatore pogubiti (u Srednjem veku) ili učutkati (u naše vreme). Naravno, od takvih moljaca se znaju čuti kritike koje oni upućuju Crkvama koje su nastale zbog nesposobnosti obraćenja baš tih moljaca i njihovih kleričkih potomaka. Oni su uzeli za pravo da kritikuju sve Crkve koje su ih napustile, ali ne shvataju da su oni napustili Crkvu Hristovu. Oni su ti gde vlada i caruje Sodoma i Gomora, među njihovim redovima ona buja. Već smo naučeni i više se ne čudimo kada u novinama uz kafu čitamo o nekim novim sudskim progonima crkvenog klira, a vrlo često se put do hijerarhijskih tronova odvija kroz homoseksualne i

druge danas jake lobije. Stoga, zar da nas kritike takvih pogađaju? Radije im se možemo nasmejati, ali uz osjećaj izvesnog saučešća prema njihovoj neobraćeničkoj i nadutoj naravi.

Mi ih upravo žalimo. Pojedini su zabludeli toliko radikalno da se čini kako se više ni ne mogu obratiti – dok su oni uvereni u svoju izvrsnost. Ne podsećaju li nas na licemerje sadukeja i fariseja koje je Isus uzalud korio? Tako ostaju poput slepaca, da vode slepce, i svi se strovaljuju u bezdan: a taj je broj žalosno previsok. Nama ostaje da se molimo za njih, da im Bog otvori oči i shvate između ostalog i to da je jedini normalni način života onaj Biblijski: oženjeni apostoli (tj. danas episkopi) znače zdravu Crkvu, dok prisiljeni celibatarci često znače sudske procese.

Nastavimo draga braćo i sestre za njihovo obraćenje i dalje moliti, bez obzira što oni taj pojam ne razumeju. Veliko je milosrđe Božije, i mi molimo s apostolom Pavlom u "nadi protiv svake nade" (Rim 4, 18).

Nedeljno razmišljanje

Isus, u priči o sejaču i semenu, sažima celokupnu problematiku ljudske neobraćenosti. Čovek neprotočan za Svetoga Duha, za Reč Božiju, ostaje zatvoren u sebe. Iako je sposoban po sebi čuti i primiti Boga on to ipak ne čini (uši začepiše a oči zatvoriše) i sam je stoga odgovoran za svoju pogrešnu sudbinu. Ta ljudska tragedija je skopčana s njegovom bahatom neobraćenošću koja ga inficira na raznim položajima. Nezavisno od položaja i posla kojim se čovek bavi, inficiranost neobraćenošću trajno ga progona i iskušava. Samo ponizna i istrajna molitva te kontemplacija i meditacija na Reč Božiju ispravni je preduslov za ozbiljno obraćenje. Neka nam na tom putu pomogne Bog sa darom istrajnosti i otvorenosti, jer on kaže: "Ištite i daće vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvoriće vam se!" (Mt 7,7).

09.07.2017., broj 87 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ako je ispravnost u srcu, lepota je u karakteru;

ako je lepota u karakteru, sklad je u domu;

kada je sklad u domu, red je u narodu;

kada je red u narodu, mir će biti u svetu.

Dobar učitelj neumorni je učenik. Loš učenik šteti samo sebi, dok loš učitelj upropaštava karijeru hiljadama. Loš učitelj prigovara, dobar učitelj objašnjava, najbolji učitelj nadahnjuje. Neka informacija podstakne transformaciju.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

U ono vreme reče Isus: "Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Da, Oče, tako se tebi svidelo. Sve je meni predao Otac moj i niko ne pozna Sina osim Otac niti ko pozna Oca osim Sina i onaj kome Sin hoće objaviti. Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme je moje lako."

Reč je Gospodnja.

Nedeljno razmišljanje

Samo je onda ljudsko srce sposobno primiti Boga kada je ponizno. Poniznost je najveća krepost (vrednost) koju Bog ljubi kod svojih bića. Krepost poniznosti otvara sva vrata.

Radikalna duhovna poniznost karakterizovala je Isusa, to možemo videti osobito u njegovom pranju nogu apostolima. Takva poniznost karakterizuje sve svete ljude Božije. Što je neko biće na višem spoznajnom nivou, to je njegova duhovna poniznost i jednostavnost izraženija.

Često se za one najbolje profesore nekih struka zna reći kako su jednostavniji na ispitima od njihovih isfrustriranih asistenata koji leče svoje frustracije na studentima mrcvareći ih sa glupim i nepotrebnim pitanjima.

Veličina se poznaje u jednostavnosti, tako se Ocu svidelo, i On je to sakrio od mudrih i umnih a objavio malenima. Hristos je krotka i ponizna srca – sledimo Ga i spasimo se jer, Njegov je jaram sladak i breme lako.
